

„Legyetek éberek!”

„Vigyázzatok, virrasszatok...!” Aki virraszt – az nem alszik. Aki nem alszik, az ébren van – éber. Ebben a példabeszédben is idegenbe készül a ház ura, szolgálira bízva mindenét, és a kapusnak meghagyja, hogy virrasszon. Akárcsak a talentumok példabeszédében, itt is Jézus az, aki számunkra „idegenbe” – az Atyai házba készül, és az akkori és mindenkori tanítványaira bízva mindenét. „Alvás” közben a talentum nem kamatozik. Ébernek kell lenni ahhoz, hogy észrevegyem a lehetőségeket a szeretetre. Aki „alszik”, azt sodorja az élet, a világ, nincs jelen a saját életében, döntéseiben. Jézus a tudatos életre szólít fel minket. Éber legyen a tudatunk és a szívünk. A keleti spirituális utak tanítanak a tudat éberségéről – a kereszténység inkább a szív éberségéről. Azt gondolom, mindkettőre szükség van.

A *keleti mesterek* évezredekken keresztül tanítottak a tudat éberségére, a legtöbb ember tudati szempontból mégis tompa. Hiába van fizikailag ébren, tudatilag alszik, elsősorban az érzékfeletti világ valósága felől nézve. A tudati éberség – tanításuk szerint – azt jelenti, hogy az ember felébred ebből a tudati tompaságból, legyőzi a „maját” (amely azt mutatja, hogy az általam tapasztalt valóság a teljes valóság), felismeri a teljes valóságot, és élő-tudatos kapcsolatba kerül az érzékfelettiel. Felismeri a világban és önmagában a szellemit, az istenit.

A *keresztény misztikában* inkább a szív ébersége kapott nagyobb hangsúlyt. A tudat ébersége önmagamra fókuszál: tudatosítom magamban mindazt, ami a külvilágban és bennem történik, és azokat a gondolatokat, érzéseket, amelyek ezekhez kapcsolódnak: *jelen vagyok önmagam és a világ számára*. A szív ébersége esetén a fókusz a másik emberen van: mit érez a másik, mit él meg, miben tudok neki segíteni, hogyan kerülhetek közelebb a másik ember szívéhez: *jelen vagyok a másik ember számára*.

„Legyetek éberek...” – legyetek jelen, mert az Isten az örök jelen. Vele csak a jelen pillanatban találkozhatok. A múlt – már nincs, a jövő – még nincs, csak a jelen – *van*. Az ember sokszor úgy érzi, Isten elrejtőzik, elérhetetlen távolban van. De Isten nem rejtőzik el, bár nem is mutatja meg magát nyilvánvalóan, hanem jelez. Jeleken keresztül mutatja meg magát – ezért fontos a jelenlét, ami több, mint az „itt és most” megragadása. Az igazi jelenlét *figyelem* az isteni jelekre. Észre kell vennünk a jeleket, meg kell nyílnunk a jelek befogadására. A jelen pillanat az időből az időtlenbe vezető kapu. Hiába van Isten-kereső ember és ember-kereső Isten, ha nem vagyok jelen, nem vagyok rajta a jel-en. Isten mindig jelen van – de számomra csak akkor elérhető, ha én is jelen vagyok.

Egyszer megjön a ház ura – nehogy alva találjon minket!

Miklovczné Panni, Nőtincs

"Amit meg nektek mondom, mindenkinek mondom: Virrasszatok!" (Mt 13,37)

- Mennyire vagyok éber?
- Mire? Kire figyelek a legjobban?
- Mik a fix pontok a jövőmben?

[Ange!]

